

Arrest

nr. 138 868 van 19 februari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 september 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 augustus 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat M. DEPOVERE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart het staatsburgerschap te bezitten van Afghanistan en van Pashtoun origine te zijn. U bent geboren in het dorp Mandikol in het district Kohi Safi in de provincie Parwan, waar u woonde van uw geboorte tot uw vertrek uit Afghanistan.

U verliet Afghanistan in 2007. U reisde naar Europa en verbleef lange tijd in Griekenland. Uiteindelijk reisde u naar België, waar u op 25 januari 2011 aankwam. U diende een eerste asielaanvraag in op 26 januari 2011. In het kader van uw asielaanvraag werd op 16 augustus 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een beslissing van weigering van verblijf met het bevel om het grondgebied

te verlaten genomen omdat Hongarije bevoegd was voor de behandeling van uw asielaanvraag. U diende in België een tweede asielaanvraag op 14 februari 2011.

In het kader van uw tweede aanvraag nam het CGVS op 10 oktober 2013 een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 21 maart 2014 werd deze beslissing bevestigd bij arrest van de RvV. U keerde niet terug naar Afghanistan en diende op 1 april 2014 een derde asielaanvraag in. In het kader van uw derde aanvraag verklaart u dat uw vader werkt voor de taliban. Uw oudste broer H.(...) was eveneens een Talib. Hij had een relatie met A.(...), een meisje uit uw dorp. De familie van het meisje had banden met de overheid en de taliban. Haar familie was tegen deze relatie. Uw moeder ging enkele malen bij de familie van het meisje haar hand vragen. Dit werd telkens geweigerd en uiteindelijk werd uw broer door de familie van dat meisje doodgeschoten. U werd onmiddellijk na deze gebeurtenis naar de woning van een neef gebracht. Taliban kwamen u bij u thuis alsook bij uw neef zoeken. Drie dagen later verliet u Afghanistan.

Tijdens uw verblijf in België nam u deel aan een actie van Afghaanse asielzoekers. U verbleef hierbij in een kerk. Uw vader en zijn Taliban vrienden/collega's kwamen dit te weten n.a.v. een telefonisch gesprek tussen u en uw vader, waarbij u uw deelname en uw verblijf in de kerk ongewild vermeldde.

Bij terugkeer vreest u voor de autoriteiten gezien de banden van uw vader en broer bij de Taliban. U vreest ook te worden gerekruteerd door uw vader en de Taliban. Daarnaast vreest u ook nog uw vader en de Taliban omwille van uw verblijf in een kerk. Voorts vreest u n.a.v. de relatie van uw broer met A.(...) voor de familie van A.(...) en de Taliban.

Ter staving van uw derde asielaanvraag legde u een document neer dat voor u werd opgesteld om een nieuwe asielaanvraag in België in te dienen. Daarnaast legde uw advocaat een nota met opmerkingen voor. Volgens deze stukken bent u een persoon die riskeert door een gewapende groepering gerekruteerd te worden. Daarnaast wordt gewezen op de verslechterde veiligheidssituatie in Afghanistan in uw regio van herkomst en wordt kritiek gegeven op de onderzoeksmethodologie van het CGVS.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent het Commissariaat-generaal er alsnog van te overtuigen uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees oor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. U hebt evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt.

Hoewel u tijdens het eerste gehoor in het kader van uw derde asielaanvraag verklaarde dat u bij uw eerdere asielaanvragen gelogen had en u deze keer wel de waarheid zou spreken (CGVS, 3de AA, 22 mei 2014, p. 12), blijkt dat u zich in het kader van uw derde asielaanvraag toch opnieuw baseert op elementen die tijdens uw tweede asielaanvraag ongeloofwaardig werden bevonden. Hoewel het CGVS noch de RvV op basis van uw verklaringen geloof kon hechten aan het door u voorgehouden profiel van uw vader en uw broer H.(...) en bleef u er bij dat zowel uw vader als uw broer Taliban zijn/waren. U bracht geen enkel concreet element en/of stuk aan om de eerder door het CGVS en de RvV vastgestelde ongeloofwaardigheid hiervan te herstellen.

Wat betreft de door u aangehaalde problemen naar aanleiding van de relatie van uw broer met A.(...), een meisje uit uw dorp dient te worden vastgesteld dat ook hieraan geen geloof kan gehecht worden. Uw opeenvolgende verklaringen over de moord op uw broer zijn immers tegenstrijdig.

Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor in het kader van uw derde asielaanvraag dat u en uw familie schoten hoorden en door de burens werden geïnformeerd dat uw broer bij die schoten was gedood (CGVS, 22 mei 2014, p. 6). Tijdens uw tweede gehoor in het kader van uw derde aanvraag gaf u echter aan geen schoten gehoord te hebben en u zelfs niet meer te herinneren wie u over de dood van uw broer had geïnformeerd (CGVS, 9 juli 2014, p. 11). Zo ook verklaarde u tijdens uw eerste gehoor in het kader van uw derde asielaanvraag dat uw broer werd neergeschoten door de broers van het meisje waar hij een relatie mee had. U gaf tevens aan dat 2 broers van het meisje voor de overheid werken (CGVS, 22 mei 2014, p. 6). Tijdens uw tweede gehoor in het kader van uw derde asielaanvraag stelde u echter dat uw broer werd neergeschoten door de vader en de ooms van dat meisje. U gaf ook uitdrukkelijk aan dat haar broers respectievelijk 12, 10, 7 en 5 jaar waren (CGVS, 9 juli 2014, p. 7-10). Zo ook stelde u tijdens het tweede gehoor in het kader van uw derde asielaanvraag dat u denkt dat de familie van het meisje banden had met de taliban (CGVS, 9 juli 2014, p. 6). Tijdens uw eerdere gesprek op het CGVS haalde u dit niet aan. Tijdens het eerste gehoor gaf u enkel aan dat de familie banden had met de overheid. Het is overigens ook weinig aannemelijk dat u geen zekerheid kan bieden over het feit dat deze familie al dan niet banden hadden met de taliban (CGVS, 9 juli 2014, p. 6). Gezien uw moeder een aantal keren de hand van het meisje was gaan vragen en gezien de familie verantwoordelijk zouden zijn voor de moord op uw broer kan verwacht worden dat u op de hoogte zou zijn van de sociale positie van deze familie. Tenslotte legde u ook tegenstrijdige verklaringen af over de gebeurtenissen na de moord op uw broer. Zo stelde u tijdens uw eerste gehoor in het kader van uw derde asielaanvraag dat

de autoriteiten na de moord op uw broer bij u thuis kwamen om naar u te informeren (CGVS, 22 mei 2014, p. 8). Tijdens uw tweede gehoor in het kader van deze derde asielaanvraag gaf u dan weer aan dat het niet de autoriteiten maar Taliban waren die u na de moord op uw broer bij u thuis (en bij uw neef) naar u kwamen informeren (CGVS, 9 juli 2014, p. 12).

Gezien uw leeftijd op het moment van uw vertrek uit uw land wordt niet van u verwacht dat u op elke vraag zeer uitgebreide en gedetailleerde antwoorden weet te bieden, maar door de talrijke tegenstrijdige verklaringen kan toch geen geloof gehecht worden aan uw asielrelaas. De door u opgegeven verklaringen bij confrontatie (fout bij eerdere verklaring, vergetelheid bij eerdere verklaring, ontkenning van eerdere verklaring (CGVS, 22 mei 2014, p. 7 en CGVS, 9 juli 2014, p. 9, 11, 12)) zijn niet afdoende om de opgeworpen tegenstrijdigheden te weerleggen.

Voorts legde u een document neer dat verwijst naar de UNHCR Guidelines van 6 augustus 2013 waarin wordt aangegeven dat "depending on the specific circumstances of the case, men and boys of fighting age living in areas under the effective control of AGE's, or in areas where pro-government forces and AGE's are engaged in a struggle for control" mogelijks nood hebben aan internationale bescherming op basis van hun lidmaatschap van een bepaalde sociale groep. Hetzelfde zou volgens deze Guidelines gelden voor dezelfde categorie personen in regio's waar ze het risico lopen te worden gerekruteerd door het ALP. Ter zake moet echter worden vastgesteld dat in de UNHCR Guidelines uitdrukkelijk wordt gesteld dat het risico op gedwongen rekrutering afhankelijk is van de individuele omstandigheden eigen aan de zaak. Hieruit blijkt dat een asielzoeker in concreto dient aan te tonen dat hij persoonlijk een risico op gedwongen rekrutering loopt en dat een verwijzing naar de loutere mogelijkheid op gedwongen rekrutering niet volstaat om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Gezien aan het profiel van uw vader en broer geen geloof kan gehecht worden, kan evenmin geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u het risico loopt om door uw vader en/of zijn Taliban vrienden/collega's gedwongen gerekruteerd te worden. U bent er aldus niet in geslaagd een risico op vervolging omwille van het behoren tot een van de in de UNHCR Eligibility Guidelines beschreven risicogroepen aan te tonen.

Ook m.b.t. tot uw vrees wegens uw deelname aan een protestactie van Afghanen waarbij u in een kerk verbleef, dient te worden gesteld dat hieraan geen geloof gehecht kan worden omdat het profiel van uw vader geenszins aannemelijk is. Het is overigens ook hoogst onwaarschijnlijk dat u in een telefonisch gesprek met een Talib, ook al is dit uw vader, een fout maakte en op deze manier ongewild verklapt dat u in een kerk hebt verbleven (CGVS, 9 juli 2014, p. 3 en 5). Er kan verwacht worden dat u meer voorzichtig en aandachtig zou zijn tijdens uw gesprekken met een Talib. U hebt niet aannemelijk gemaakt dat u omwille van uw deelname aan een actie en uw verblijf in een kerk zou gevisieerd worden. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt ook nergens dat het louter verblijf in een kerk in het buitenland voor een Afghaan bij terugkeer een risico op vervolging inhoudt. Er is ook geen sprake van beschuldigingen van bekering, noch van fatwa's in die richting door de Islamitische autoriteiten in Afghanistan.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Kohi Safi in de provincie Parwan te worden beoordeeld.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict dd. 25 juni 2014 en de COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad dd. 25 juni 2014) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Parwan behoort tot de centrale regio van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt dat de veiligheidsincidenten in de provincie Parwan zich concentreren in welbepaalde districten. In de andere districten van Parwan blijft de situatie vrij rustig. Betreffende het district Kohi Safi kan bezwaarlijk worden gesteld dat er een situatie heerst van veralgemeend willekeurig geweld. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Kohi Safi in de provincie Parwan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De loutere verwijzing naar de verslechterde veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen en de stelling dat een wetenschappelijk onderzoek van de onderzoeksmethodologie van de Commissaris-generaal in 2008 zou hebben geconcludeerd dat de toenmalige risicobeoordeling niet correct zou zijn geweest, volstaat geenszins om de actuele beoordeling van de specifieke veiligheidssituatie in het district Kohi Safi van provincie Parwan van de Commissaris-generaal te weerleggen.

De informatie waarover het CGVS beschikt is aan het administratief dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, gewijzigd door artikel 1, § 2 van het protocol van 31 januari 1967 betreffende het statuut van vluchtelingen en van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet). Verzoeker geeft inhoudelijke kritiek op de motieven van de bestreden beslissing.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in

dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

2.5. In het kader van verzoekers tweede asielaanvraag werd door het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas. Bij arrest nr. 121 266 van 21 maart 2014 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoekers eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

In 's Raads arrest nr. 95 115 van 15 januari 2013 werd inzake verzoekers eerste asielaanvraag geoordeeld als volgt:

"2.5. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. Verzoeker legt immers niet aannemelijke verklaringen af omtrent kernaspecten van zijn asielrelaas. Verzoeker legt geen eenduidige verklaringen af met betrekking tot de dood van zijn vader, die Jihad voerde bij de taliban (stuk 4, gehoorverslag, p. 11). Verzoeker verklaarde tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal aanvankelijk dat zijn broer zou zijn gaan informeren bij de taliban in Baghlan maar dat ze daar geen concrete informatie over hem hadden en dachten dat hij in Pakistan of Helmand zat en dat zijn broer misschien wel wist waar zijn vader was maar het hen niet vertelde (stuk 4, gehoorverslag, p. 13). Later tijdens het gehoor vertelde verzoeker echter dat zijn broer zei dat hij zijn vader moest wreken. Verzoeker verklaarde dat hij vermoedde dat zijn vader dood was, dat zijn broer het zeker wist maar niet aan jullie wilde vertellen (stuk 4, gehoorverslag, p. 17). Nog later tijdens het gehoor verklaarde verzoeker dan weer dat zijn broer tegen hem zei dat als de taliban verzoeker iets vroegen hij nooit neen mocht zeggen en dat hij zo zijn vader zou wreken. Verzoeker durfde zijn broer echter geen vragen stellen over wat hij hiermee precies bedoelde (stuk 4, gehoorverslag, p. 23). Het is echter niet

geloofwaardig dat verzoeker onwetend blijkt omtrent de dood van zijn vader. Verzoeker brengt ook geen aannemelijke verklaring naar voor waarom hij desbetreffend geen vragen kon stellen aan zijn broer. Redelijkerwijs kan echter worden verwacht dat verzoeker eenduidige verklaringen aflegt over het feit of zijn vader nu al of niet overleden is en hoe hij dit weet. Verder kan verwacht worden dat indien hij een vermoeden heeft dat zijn broer de ware toedracht kent over het al of niet in leven zijn van hun vader, hij hem hierover aanspreekt en hem er vragen over stelt.

Ook over de carrière van zijn broer bij de taliban weet verzoeker weinig. Verzoekers verklaring dat hij niets weet omdat hij nooit bij hem mocht zitten als zijn vrienden kwamen en dat zijn broer hem ook nooit iets vertelde over zijn activiteiten (stuk 4, gehoorverslag, p. 17) en enkel stelde dat hij de juiste weg nam in het leven maar niets meer dan dat (CGVS, p. 23) is niet aannemelijk. Ook hier is het niet geloofwaardig dat verzoeker nooit vroeg of durfde vragen wat zijn oudere broer precies deed. Overigens van verzoekers broer zou dan ook kunnen verwacht worden dat hij verzoeker, als overtuigd talib (stuk 5, gehoorverslag, p. 11, 17, 23), probeert te overtuigen van zijn gelijk en hem probeert warm te maken voor de Jihad. Indien verzoekers broer al die tijd daadwerkelijk de derde belangrijkste talib van zijn dorp was (stuk 4, gehoorverslag, p. 14), dan kan ook redelijkerwijs verwacht worden dat verzoeker hier meer informatie over kon geven.

Verzoekers onwetendheid omtrent de dood van zijn vader en activiteiten van zijn broer, die de kern uitmaken van verzoekers asielrelaas, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Verzoeker gaf immers uitdrukkelijk aan dat hij problemen kende omwille van zijn vader en broer (stuk 10, vragenlijst, p. 3).

In onderhavig verzoekschrift geeft verzoeker te kennen dat hij Afghanistan reeds veel eerder heeft verlaten dan dat hij tot nog toe beweerde. Hij stelt zijn dorp reeds in 2007 te hebben verlaten en steeds in Griekenland te zijn verbleven. Volgens verzoeker kan dit een verklaring zijn voor het feit dat hij een beperktere kennis heeft van de activiteiten van zijn broer en vader gezien hij op dat moment nog heel erg jong was. Van een kandidaat-vluchteling mag echter redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Gelet op bovenstaande bekentenis blijkt dat verzoeker dan ook niet geheel de waarheid vertelde over zijn werkelijke verblijfplaats(en) in weerwil van de plicht tot medewerking die op hem rust. Verzoeker draagt echter zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van valse verklaringen tijdens het gehoor. Het feit dat verzoeker zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken als tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal niets gezegd heeft over zijn beweerde verblijf sinds 2007 in Griekenland, maakt verzoekers ongeloofwaardigheid des te groter. Verzoekers verklaring dat hem werd aangeraden om zijn verblijf in Griekenland te verzwijgen, doet hieraan geen enkele afbreuk. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker geen enkel begin van bewijs aanbrengt dat zijn lange verblijf in Griekenland ondersteunt.

Het bericht van het Rode Kruis kan, gelet op de inhoud, geenszins bijdragen aan de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

2.6. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende

gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de actuele en objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013) blijkt dat de districten Ghorband, Shinwari en Sheikh Ali in de provincie Parwan problematisch zijn. Het doelwit van de aanslagen is bijna steeds de ANSF (Afghan National Security Forces) en in 2012 werden er betrekkelijk weinig burgerslachtoffers gemeld bij deze aanvallen. Het district Kohi Safi waarvan verzoeker afkomstig is, kent weliswaar AOG (Armed Opposition Group) aanwezigheid, maar bijna geen incidenten.

De door verwerende partij neergelegde verweernota, waaraan een update van de voormelde informatie werd toegevoegd (COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict van 20 november 2013 en COI Focus Afghanistan Veiligheidssituatie, Regionale analyse, deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad van 20 november 2013), bevestigt dat er AGE aanwezigheid is in Kohi Safi, maar blijkt niet er een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De Raad stelt dan ook vast dat er op basis van voormelde informatie voor burgers in het district Kohi Safi in de provincie Parwan geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor district Kohi Safi in de provincie Parwan geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door verzoeker neergelegde persberichten tonen evenmin aan dat er in Kohi Safi een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Het persbericht van Tolonew bevestigt de aanwezigheid van Al Qaeda, Haqqani en taliban en dat zij actief zijn in de aangehaalde districten en het persbericht van shahamat bericht over een aanslag in Kohi Safi op het districtscentrum, maar tonen niet aan dat er in Kohi Safi een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Ook hieruit blijkt niet dat het geweld aanhoudend is; de impact ervan op het leven van de gewone Afgaanse burger is eerder beperkt.

2.7. De Raad onderstreept dat de door verzoeker in onderhavig verzoekschrift aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is (RvS 6 november 2002, nr. 112.347).

2.8. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.9. Verzoeker vraagt in fine van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Hoewel verzoeker tijdens het eerste gehoor in het kader van zijn derde asielaanvraag verklaarde dat hij bij zijn eerdere asielaanvragen gelogen had en hij deze keer wel de waarheid zou spreken (stuk 8, gehoorverslag, p. 12), blijkt dat hij zich in het kader van zijn derde asielaanvraag toch opnieuw baseert op elementen die tijdens zijn tweede asielaanvraag ongeloofwaardig werden bevonden. Hoewel het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen noch de Raad op basis van verzoekers verklaringen geloof kon hechten aan het door hem voorgehouden profiel van zijn vader en broer, bleef verzoeker er bij dat zowel zijn vader als broer taliban zijn/waren. De Raad stelt vast dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift opnieuw beweert dat zijn vader en broer lid waren van de taliban en desbetreffend een algemene argumentatie ontwikkelt, doch thans geen enkel concreet element en/of stuk aanbrengt om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid hiervan te herstellen. De verwijzing

naar de richtlijnen van UNHCR waaruit zou blijken dat verzoeker tot een risicogroep behoort omwille van het lidmaatschap van zijn vader bij de taliban is derhalve niet dienstig.

De Raad stelt vast dat verzoeker in het kader van zijn derde asielaanvraag eveneens aangeeft dat zijn oudste broer een relatie had met een meisje uit het dorp wiens familie banden had met de overheid en de taliban en dat zijn broer door deze familie werd doodgeschoten. Ook meldde hij dat hij in België in een kerk heeft verbleven en dit ongewild aan zijn vader heeft verteld.

In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad evenmin geloof hechten aan deze asielmotieven. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde desbetreffend terecht het volgende: *“Wat betreft de door u aangehaalde problemen naar aanleiding van de relatie van uw broer met A.(...), een meisje uit uw dorp dient te worden vastgesteld dat ook hieraan geen geloof kan gehecht worden. Uw opeenvolgende verklaringen over de moord op uw broer zijn immers tegenstrijdig*

Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor in het kader van uw derde asielaanvraag dat u en uw familie schoten hoorden en door de burens werden geïnformeerd dat uw broer bij die schoten was gedood (CGVS, 22 mei 2014, p. 6). Tijdens uw tweede gehoor in het kader van uw derde aanvraag gaf u echter aan geen schoten gehoord te hebben en u zelfs niet meer te herinneren wie u over de dood van uw broer had geïnformeerd (CGVS, 9 juli 2014, p. 11). Zo ook verklaarde u tijdens uw eerste gehoor in het kader van uw derde asielaanvraag dat uw broer werd neergeschoten door de broers van het meisje waar hij een relatie mee had. U gaf tevens aan dat 2 broers van het meisje voor de overheid werken (CGVS, 22 mei 2014, p. 6). Tijdens uw tweede gehoor in het kader van uw derde asielaanvraag stelde u echter dat uw broer werd neergeschoten door de vader en de ooms van dat meisje. U gaf ook uitdrukkelijk aan dat haar broers respectievelijk 12, 10, 7 en 5 jaar waren (CGVS, 9 juli 2014, p. 7-10). Zo ook stelde u tijdens het tweede gehoor in het kader van uw derde asielaanvraag dat u denkt dat de familie van het meisje banden had met de taliban (CGVS, 9 juli 2014, p. 6). Tijdens uw eerdere gesprek op het CGVS haalde u dit niet aan. Tijdens het eerste gehoor gaf u enkel aan dat de familie banden had met de overheid. Het is overigens ook weinig aannemelijk dat u geen zekerheid kan bieden over het feit dat deze familie al dan niet banden hadden met de taliban (CGVS, 9 juli 2014, p. 6). Gezien uw moeder een aantal keren de hand van het meisje was gaan vragen en gezien de familie verantwoordelijk zouden zijn voor de moord op uw broer kan verwacht worden dat u op de hoogte zou zijn van de sociale positie van deze familie. Tenslotte legde u ook tegenstrijdige verklaringen af over de gebeurtenissen na de moord op uw broer. Zo stelde u tijdens uw eerste gehoor in het kader van uw derde asielaanvraag dat de autoriteiten na de moord op uw broer bij u thuis kwamen om naar u te informeren (CGVS, 22 mei 2014, p. 8). Tijdens uw tweede gehoor in het kader van deze derde asielaanvraag gaf u dan weer aan dat het niet de autoriteiten maar Taliban waren die u na de moord op uw broer bij u thuis (en bij uw neef) naar u kwamen informeren (CGVS, 9 juli 2014, p. 12).

Gezien uw leeftijd op het moment van uw vertrek uit uw land wordt niet van u verwacht dat u op elke vraag zeer uitgebreide en gedetailleerde antwoorden weet te bieden, maar door de talrijke tegenstrijdige verklaringen kan toch geen geloof gehecht worden aan uw asielrelaas. De door u opgegeven verklaringen bij confrontatie (fout bij eerdere verklaring, vergetelheid bij eerdere verklaring, ontkenning van eerdere verklaring (CGVS, 22 mei 2014, p. 7 en CGVS, 9 juli 2014, p. 9, 11, 12)) zijn niet afdoende om de opgeworpen tegenstrijdigheden te weerleggen.(...)

Ook m.b.t. tot uw vrees wegens uw deelname aan een protestactie van Afghanen waarbij u in een kerk verbleef, dient te worden gesteld dat hieraan geen geloof gehecht kan worden omdat het profiel van uw vader geenszins aannemelijk is. Het is overigens ook hoogst onwaarschijnlijk dat u in een telefonisch gesprek met een Talib, ook al is dit uw vader, een fout maakte en op deze manier ongewild verklapt dat u in een kerk hebt verbleven (CGVS, 9 juli 2014, p. 3 en 5). Er kan verwacht worden dat u meer voorzichtig en aandachtig zou zijn tijdens uw gesprekken met een Talib. U hebt niet aannemelijk gemaakt dat u omwille van uw deelname aan een actie en uw verblijf in een kerk zou gevisieerd worden. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt ook nergens dat het louter verblijf in een kerk in het buitenland voor een Afghaan bij terugkeer een risico op vervolging inhoudt. Er is ook geen sprake van beschuldigingen van bekering, noch van fatwa's in die richting door de Islamitische autoriteiten in Afghanistan.”

Deze motieven zijn deugdelijk en pertinent, vinden steun in het administratief dossier en worden door de Raad overgenomen.

Verzoeker voert echter geen concreet verweer tegen voormelde vaststellingen. Verzoeker verwijst enkel naar het gegeven dat hij naïef is en zich vaak laat meeslepen door de aanbevelingen van mensen rondom hem in het opvangcentrum. Verzoeker houdt vol dat hij tijdens zijn derde asielaanvraag de echte vluchtredenen heeft vermeld, namelijk de relatie van zijn broer met een meisje uit het dorp en dat zijn broer omwille van deze relatie werd gedood door haar familie. Volgens verzoekers landgenoten was dit niet spectaculair genoeg en diende dit te worden opgesmukt, waardoor verzoeker aanvankelijk stelde dat zijn broer gedood werd door de Amerikanen. Van een kandidaat-vluchteling mag echter redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Gelet op bovenstaande bekentenis blijkt dat verzoeker niet geheel de waarheid vertelde over zijn werkelijke problemen in weerwil van de plicht tot medewerking die op hem rust. Verzoeker draagt echter zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van valse verklaringen tijdens het gehoor. Het feit dat verzoeker er initieel voor koos om zijn werkelijke problemen niet te vertellen en de vastgestelde tegenstrijdigheden in dit nieuwe relaas, maken verzoekers ongeloofwaardigheid des te groter. Verzoekers verklaring dat hem dit werd aangeraden of zijn leeftijd toen hij uit Afghanistan vertrok, doet hieraan geen enkele afbreuk.

In kader van verzoekers derde asielaanvraag legt verzoeker een anoniem document neer waarin wordt geargumenteed dat zijn asielaanvraag in overweging dient te worden genomen omdat hij zou behoren tot de sociale groep van jongens en mannen 'of fighting age' die volgens het UNHCR een potentieel risico profiel zou uitmaken. Wat verzoekers vrees voor gedwongen rekrutering betreft, moet er echter worden vastgesteld dat in de UNHCR *Guidelines* uitdrukkelijk wordt gesteld dat het risico op gedwongen rekrutering afhankelijk is van de individuele omstandigheden eigen aan de zaak. Hieruit kan worden afgeleid dat een asielzoeker *in concreto* dient aan te tonen dat hij persoonlijk een risico op gedwongen rekrutering loopt en dat een verwijzing naar de loutere mogelijkheid op gedwongen rekrutering omwille van zijn leeftijd niet volstaat om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. De vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift enkel dat er los van het profiel van zijn vader of broer voor hem een zeer groot risico bestaat om gerekruteerd te worden door de taliban gelet op zijn leeftijd, doch maakt dit niet concreet aannemelijk.

De artikelen 2 en 3 van het EVRM stemmen inhoudelijk overeen met de artikelen 48/4, § 2, a) en 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de actuele en objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus Afghanistan, *Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict* van 25 juni 2014 en COI Focus Afghanistan, *Veiligheidssituatie, Regionale analyse, deel I*:

Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad van 25 juni 2014 blijkt dat er AGE (Anti-Government Element) aanwezigheid is in Kohi Safi in de provincie Parwan, maar blijkt niet dat er een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De Raad stelt dan ook vast dat er op basis van voormelde informatie voor burgers in het district Kohi Safi in de provincie Parwan geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor hdistrict Kohi Safi in de provincie Parwan geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door verzoeker geciteerde rapporten van UNHCR en UNAMA en de persberichten, bespreken de algemene situatie in Afghanistan en rapporteren over enkele incidenten in de provincie Parwan waarbij ook burgerslachtoffers vielen, maar hieruit blijkt niet dat er in Kohi Safi een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.6. De Raad onderstreept dat de door verzoeker in onderhavig verzoekschrift aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is (RvS 6 november 2002, nr. 112.347).

2.7 In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

2.8. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF